

ik dit heb», zei de Hoedenmaker, «zou je niet praten van *ze* te verspillen. 't Is *hem*».

«Ik begrijp je niet!» zei Alice.

«Natuurlijk niet!» zei de Hoedenmaker, verachtelijk met zijn hoofd schuddend. «Ik geloof zeker, dat je nog nooit met den Tijd gesproken hebt!»

«Misschien niet», antwoordde Alice voorzichtig, «maar ik weet wel, dat ik altijd streng op den tijd moet passen, als ik me oefen op de piano».

«Ah! daar heb je 't al!» zei de Hoedenmaker. «Daar kan hij niet tegen. Als je maar goede vrienden met hem blijft, dan doet hij met de klok, wat je maar wilt. Stel b.v. eens, dat het 's morgens negen uur was, juist tijd om op school aan 't werk te gaan. Dan hadt je den Tijd maar even wat in 't oor te fluisteren en rrr...t! rond zouden de wijzers vliegen en 't was direct twaalf uur!»

«Ik wou, dat het twaalf uur was», fluisterde de Maartsche Haas.

«Dat zou werkelijk heerlijk zijn», zei Alice nadenkend. «Maar ik zou dan toch geen honger hebben».

«Eerst misschien niet», zei de Hoedenmaker, «maar je zoudt het twaalf uur kunnen laten blijven, zoolang als je maar wou».

«Leg jij het zóó aan?»

De Hoedenmaker schudde. «Ik niet», antwoordde hij. «Ik heb wel eens zoo iets gedaan (hier wees hij met zijn theelepel op de Maartsche Haas), — «op het groote einde van van Harten, toen ik zingende».

»Vleermuis, vleermuis,
Zeg, wat voer je d

«Je kent dat liedje misschien?»

«Ik heb wel eens zoo iets gedaan».

«En dan is het verder»,
voort:

»Gij verheft u in
Als een theeblad
Vleermuis, »

Hier kwam er wat beweging. De Maartsche Haas, die in zijn slaap begon te zingen, vloog op. «Vleermuis, vleermuis, vleermuis», riep hij. «Voortging tot ze hem mocht op te doen houden».

«Nu had ik nauwelijks hem gezien», zei de Hoedenmaker, «of de Maartsche Haas schreeuwde:

«Hij doodt den tijd! Zij

